

ført de betydningsfulde Lovforslag, her foreligger, og jeg vil udtale Haabet om, at dette Varsel snart maa blive til Virkelighed.

Pinstrup: Maa jeg begynde med at gøre den Bemærkning, at jo længere vi kommer hen paa Samlingen og jo flere store, betydningsfulde Lovforslag, der dynger sig op paa vore Pladser, jo mere uforstaaende bliver man overfor, hvad Meningen i Virkeligheden er med et præsentere os saadan hundrede Forslag, som Rigsdagen er stillet overfor. Jeg har set i nogle Blade, at det var ikke Meningen, de skulde gennemføres, men saa maa Meningen jo være, at vi i denne første Samling faar det Foder, som der skal tæres paa i de følgende Samlinger, om Regeringen bliver siddende saa længe; skulde vi faa Valg, maa det være Meningen, at de er fremsat for at tjene i den kommende Agitation, men det forekommer mig unægteligt, at en saadan Arbejdsmaade, en saadan Tilrettelægning af Arbejdet for Rigsdagens Medlemmer er mindre heldig, og det er maaske ogsaa derfor, at hvor indgribende Reformer og hvor betydningsfulde Lovforslag der end fremsættes, er det meget faa Medlemmer, der følger Forhandlingen, det kan ikke nægtes, og det er noget, der i høj Grad falder Tilhørerne her i Salen for Brystet, det fører let til, at man faar Indtryk af, at vi umulig kan gennemarbejde, umulig kan overkomme at sætte os saadan ind i det Stof, der forelægges os, som Rigsdagsmedlemmerne har Pligt til at gøre det, og saa kommer der let en Følelse af, at der er for lidt Alvor i Arbejdet og i Planen, og det sløver ogsaa Interessen noget. Jeg tror, mange maa erkende, at de Lovforslag, vi har, er af det Omfang, at det ikke er muligt for Rigsdagens Medlemmer at sætte sig tilbørligt ind i dem. Og det er saa meget vanskeligere for Lægfolk, naar vi staar overfor et Lovforslag som dette, det kræver megen Tid, vi kan jo med Interesse sidde og høre Juristerne drøfte disse Forslag, det er noget af deres Børnelærdom, de har terpet i den gamle Straffelov, og de har derfor ganske anderledes let ved at overse et Lovforslag af denne store Betydning, men vi læge Medlemmer, der mere repræsenterer den brede Befolkning, der ogsaa har, kan faa og vil faa meget med saadanne Forslag at gøre, skulde ogsaa gerne kunne danne os en Mening om disse Forslag. Vi har naturligvis, som sagt, den Trøst, at vi kan vente at møde dem igen ad Aare, hvis den nuværende Regering fortsætter; kommer der en ny, kommer Lovforslagene maaske til at se anderledes ud. Dette synes jeg

egentlig er en Anke, jeg vil ikke fritage de forrige Regeringer i saa Henseende, thi ogsaa de kom stadig med for mange Lovforslag. Der er den Ulykke, at vi ved vor Lovgivning er kommet ind paa, naar det har knebet med at blive enig om et Forslag, at indgaa det Kompromis, at man i sidste Paragraf skriver: Denne Lov gælder 2—3 Aar eller saadan, og saa staar vi overfor at skulle tage de forskellige Reformer op Gang efter Gang; det medfører Tidsspilde og øgede Udgifter, thi hver Gang skal der laves lidt om, og saaledes stiger Udgifterne stadig.

Som pur Lægmand kunde jeg ønske at sige lidt om dette meget betydningsfulde og omfattende Lovforslag til almindelig borgerlig Straffelov, jeg vil maaske saa nok anstille nogle Betragtninger, hvortil jeg har ret faa Tilhængere her i Tinget, men det faar være. Jeg finder det slet ikke mærkeligt, at dette Lovforslag er præget af den Tid, hvori det er blevet forberedt. Efter min Opfattelse har der i det Tidsrum gjort sig en falsk Humanisme gældende, og den har ogsaa sat sit Præg paa dette Lovforslag. Denne falske Humanisme gør den Betragtning gældende, at der ikke med Rette kan paalægges Individet, der forbryder sig, Forbryderen, noget Ansvar for det, han gør, Skylden er at søge helt andre Steder end hos vedkommende Person, den lægges over paa de forskellige Forhold, hvorunder han har levet, først og fremmest paa Samfundet, han lever i. Ud fra denne Tankegang har man langt mere ondt af Forbryderen og beskæftiger sig meget mere med ham og finder alle de Undskyldninger, der kan findes for ham, end med Ofret; det er noget, vi har set ikke blot i vor Presse, men i Litteraturen. Jeg erindrere, at den nuværende højtærede Socialminister en Gang her i Tinget udtalte saadant noget som, at Fangerne skulde behandles godt, de skulde have god Mad, høre god Musik og maaske have høj Hat og Cigar o. s. v., saa blev de alle til gode Mennesker. Det er en Betragtningssmaade, jeg ingenlunde vil lægge den højtærede Justitsminister i Munden. Jeg har netop opfattet ham, som om han ikke er Tilhænger af denne Betragtning. Jeg har opfattet det saadan, som om han hentydede til den Opfattelse, naar han talte om en radikal, degenereret Overklasseopfattelse, som de sunde i Nationen vender sig imod — jeg ved ikke, om den højtærede Minister brugte det Udtryk, men saa vil jeg bruge det. Alt det, der er sundt og godt i Nationen og duer noget, vender sig instinkmæssigt mod en saadan Opfattelse. Jeg er overbevist